

– Ha... akarod – mondja rövid habozás után, szinte már suttogva Évi.

Viktorra nézek, ő biztatóan rám mosolyog, és én feleslegesnek érzek minden választ. Csak bólintok.

Apokrif, 2014/1.

Takács Zsuzsa

ÉRZÉSEK ÁRADÁSA

Egy alagsori tanteremben találkoztam álomban *Veled*, azaz: *Magával*, így kellett volna mondanom, hiszen ötven évvel ezelőtt még magázódtak egymással tanárnők és tanárok. Ugyanaz a dohszag, mint hajdanán, a pinceablakon beömlő homály, a falakon futó csöveken hideg verejtékcseppek. Nem változtál te (azaz: Maga) sem, kék Don Quijote-szemed vizenyősen tapadt rám, ahogyan a boldog időkben. *Milyen szép ma is!* Bókodtól megnyugodtam, hogy valóban a régmúlt tenyerén ülünk, huszonnégy éves vagyok, egy Rusz (vagy Lucs) vetítógép zümmög a teremben, s a bevezető után kezdődik a nagyfilm. A fejünk fölött vergődő csőből azonban előtört a víz, egyesek máris fuldokoltak. Éreztem is, hogy az alagsor 2/a-ban vagy hosszabb tusa esetén a Bródy Sándor utca felé kanyargó jeges áradatban halunk meg 1964-ben, s még örülhetünk, hogy agóniánk közben a *Lenin Párizsban* című szovjet filmet nézzük, bár nem tudjuk meg sosem, hogy a történet vége jó lesz-e avagy rossz.

Holmi, 2014/4.